

Αθήνα, 9 Φεβρουαρίου 2017

Ανθρώπινες ιστορίες...

«Σπίτι μου ο δρόμος»

Στην άκρη της πλατείας έχει στήσει το σπιτικό του. Το παγκάκι, το έχει μετατρέψει σε κρεβάτι. Ένα καφάσι για τραπεζάκι, χαρτόκουτα, κουβέρτες, ένα σκαμπό, μια σκούπα και τα βιβλία του.

«Μένω στο δρόμο εδώ και δύο μήνες. Το κρύο δεν με πειράζει. Έχω συνηθίσει άλλωστε από τη χώρα μου την Πολωνία. Στην Ελλάδα είμαι πάνω από είκοσι χρόνια. Δούλευα σε οικοδομές ως μπογιατζής. Πλέον δεν βρίσκεις μεροκάματα. Παλαιότερα δούλευα και σε ιχθυοτροφεία. Τώρα δεν βρίσκεις δουλειά πουθενά. Το να γυρίσω πίσω στη χώρα μου δεν είναι λύση. Εκεί, στα πενήντα δεν έχεις καμία τύχη. Στην Ελλάδα, αν είσαι τυχερός, μπορεί να βρεις και ένα μεροκάματο που και που. Οι άνθρωποι του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού περνάνε συχνά από εδώ και φέρνουν τα απαραίτητα. Κονσέρβες, κουβέρτες, σήμερα πάλι με θυμήθηκαν και τους ευχαριστώ για αυτό». Άλλοι άνθρωποι μου δίνουν ότι μπορούν. Κάποιοι μου φέρνουν βιβλία. Μου αρέσει να διαβάζω».

Όταν τον ρωτάμε για το μέλλον, μας απαντάει: «Δεν σκέφτομαι το αύριο» και μετά από λίγα δευτερόλεπτα σιωπής συνεχίζει: « Μόνο τα βράδια. Κάποιες νύχτες, όταν ξαπλώνω στο παγκάκι, μόνο τότε σκέφτομαι το αύριο. Προς το παρόν, σπίτι μου είναι ο δρόμος», λέει και συνεχίζει το διάβασμα του.

της Ειρήνης Μπουδρονικόλα
Γραφείο Δημοσίων Σχέσεων και Επικοινωνίας
Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού